

vývody rekurentovými, že odpůrčí nárok nelze považovati za jmění konkursní podstaty, ježto byl tento nárok popřen stranou žalovanou. Osvědčen byl odpůrčí nárok tím, že jak uvedeno již v usnesení rekursního soudu ze dne 31. října 1932 podle zprávy správce konkursní podstaty postoupil dlužník darovací smlouvou ze dne 11. května 1930, tedy během dvou let před vyhlášením konkursu, své manželce a dceři určité nemovitosti. Osvědčeno ovšem doposud není, že by odpůrčím sporem mohlo býti získáno pro řízení konkursní jmění, jež by stačilo ke krytí výloh konkursního řízení. Na tom však jest závislé rozhodnutí o návrhu rekurentově na zrušení konkursu podle § 166 (2) konk. ř. Je-li pravděpodobno, že odpůrčím sporem získáno bude takové jmění, nebude lze jeho návrhu vyhověti, v případě opačném musí mu býti vyhověno. Jest tedy na konkursním soudě, by před rozhodnutím o návrhu zkoumal okolnosti tu v úvahu přicházející, zejména by vhodným způsobem zjistil cenu dotyčných pozemků, jich zatížení a po případě i stav sporu, by podle toho bylo pak na jisto postaveno, zdali lze očekávati, že sporem odpůrčím získáno bude jmění dostačující ke krytí útrat konkursního řízení čili nic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Konkursní soud musí z úřadu zkoumati, zda jest důvod ke zrušení konkursu pro nedostatek jmění konkursní podstaty ke krytí útrat konkursního řízení podle § 166 odstavec (2) k. ř. a má podle § 189 odstavec (4) k. ř. i z úřední moci prováděti důkazy a konati vhodná šetření pro zjištění rozhodných skutečností a není tudíž vázán návrhem na zrušení konkursu. Nestačí-li rekursnímu soudu ke zjištění nedostatku jmění konkursní podstaty prohlášení správce konkursní podstaty a jeho návrh na zrušení konkursu podle § 166 odstavec (2) k. ř. a ukládá-li konkursnímu soudu šetření v tom směru, nelze v tom spatřovati vadu řízení. Nemění na tom proto, přes přípustnost novot v rekursu (§ 192 odstavec (1) k. ř.) nic ani okolnost, že správce konkursní podstaty po podání dovolacího rekursu jiným účastníkem konkursního řízení, vzal svůj návrh na zrušení konkursu zpět, tvrdě, že odpůrčí nárok žalobou již uplatňovaný v konkursu Josefa P. a zamýšlené uplatňování odpůrčího nároku v konkursu Karla P-a dává naději na vydobytí dostatečného jmění ke krytí útrat konkursního řízení. Jest proto na konkursním soudu, by podle příkazu rekursního soudu, přihlížejce i k tomuto prohlášení správce konkursní podstaty, po příslušném šetření rozhodl znovu, zda jest důvod ke zrušení konkursu podle § 166 odstavec (2) k. ř.

Čís. 12569.

Bylo-li usnesení exekučního soudu, zamítající návrh vymáhajících věřitelů na zpeněžení zabavené živnosti povinného vnucenou správou, k rekursu jednoho z vymáhajících věřitelů změněno a t o m u t o věřitelů povolena vnucená správa, nelze z toho vyvozovati, že měla býti povolena i j i n é m u věřitelů, jenž nechal proti sobě vejíti v právní moc zamítací usnesení exekučního soudu.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 1004/32.)

Všeobecné nemocenské pojišťovně byla povolena exekuce zabavením živnosti povinného. Návrh této vymáhající věřitelky, by bylo povoleno zpeněžení živnosti povinného vnučenou správou, soud první stolice usnesením ze dne 18. ledna 1932 zamítl. K rekursu jiné vymáhající věřitelky, firmy O., rekursní soud povolil této firmě exekuci vnučenou správou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Všeobecné nemocenské pojišťovny.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatelce byla povolena usnesením ze dne 24. září 1931 č. j. E XII 4914/31-1 exekuce zabavením živnosti povinného s dodatkem, že o zpeněžení bude rozhodnuto dodatečně. Nedopatřením soudní kanceláře nebyl tento dodatek pojat do usnesení, což však stěžovatelka musila seznati již z toho, že byl ustanoven rok k výsledku účastníků o návrhu na zpeněžení na den 13. října 1931, kterého roku se též stěžovatelka zúčastnila. Usnesením exekučního soudu ze dne 18. ledna 1932 E XII 4914, 2889, byl potom zamítnut návrh stěžovatelky na zpeněžení živnosti povinného vnučenou správou. Toto usnesení nebylo stěžovatelkou napadeno a nabylo vůči ní právní moci. Tím jest vyvráceno tvrzení stěžovatelčino, že má pravoplatně povolenu vnučenou správu živnosti povinného. Z okolnosti, že uvedené usnesení exekučního soudu bylo k rekursu jiného vymáhajícího věřitele, firmy O., změněno usnesením rekursního soudu ze dne 23. března 1932 a této firmě byla povolena vnučená správa, nelze vyvozovati, že měla býti povolena vnučená správa také stěžovatelce, když tato nechala proti sobě vejíti v právní moc zamítací usnesení exekučního soudu. Otázku, jaký osud by měl případný návrh stěžovatelčin na zpeněžení živnosti povinného propachtováním, netřeba řešiti při vyřizování tohoto dovolacího rekursu.

Čís. 12570.

Veřejnoprávní otázka neschválení propachtování lékárny ve smyslu zákona ze dne 18. prosince 1906, čís. 5 ř. zák. na rok 1907, jest nerozhodná pro závazek k zaplacení léků odebraných od neschváleného pachtýře lékárny.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 234/33.)

Žalobce domáhal se jako nájemce lékárny na žalované okresní nemocenské pojišťovně zaplacení účtu za dodané léky. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Žalobce se domáhá zažalované pohledávky na základě nároku příslušejícího mu jako nájemci lékárny. Leč spisem okresního úřadu v J., týkajícím se pachtu lékárny, jest zjištěno, že výměrem téhož úřadu ze dne 8. září 1930 bylo žalobci provozování lékárny pro nedostatek kvalifikace zakázáno, kte-